

לא ידעו מזה כ"א יח"ס. והענין הידוע כל
השלמה. והמשלם שכל טוב ליראיו. לפי
נגלו כל עמלו ויגישו :

שביר היה כהן. במים רבים. ועקבותיו
לא נודעו. כי היה אמן מולט אמן
מכובה. הוא הסזיר בכל היכולת את גדולת
הורחו ולדקיותו. ואם אמנם כי רוחו של
ועומק מרשחו. לא היה יכול להסתר. בעת
אשר היה נדרש לו לחועלת הרבים. וביחוד
בעת אשר הרבין חורם לעדרים והגיד שיורם.
אולם כאשר התרועע יחד עם גדולי חורם.
היה נחבא אל הכלים. והסתר את חכמתו
בכל האפשריות. וע"כ גם מהות בקיאותו לא
היה אפשר לידע על נטן. בדברו לפעמים
בד"ת. והזכיר חז"ל דבר מדברי חז"ל חוס'.
שמענו ממנו כי כמעט היה אומר תמיד. במקרה
רציתי מקרב את דברי החוס' :

רק את זה שמעתי באוזני. כי פ"א הייתי
מתארח עמו במקום אחד בש"ק. וזה
היה בחורף בימי חדש טבת. אדמו"ר זצ"ל
היה ישן בחדרו. ואנכי בחדר הסמוך. עפ"י
סיבה כזה הגר בחדרו. ורק אור הגלוי האיר
מבחוץ מבדל החלון. אדמו"ר ישר בחי' הליכה.
וישב על הכסא אלל החלון. והסתלל ללמוד
בע"פ, בגמ' ז"צ דף ע"ט בסוגי' דמשלך
בסן ובמה שבהוכן כו', ולמד כסדר את דברי
הגמ' וחזר על דברי החוס', וזה היה יושב על
מקום אחד, ושניה בקול ערב ונעים מאוד,
כמעט עד אור הבקר :

לפי בגרסה ידע הדבר גם במסכתות, כי
היה אלו גם ספרי קבלה, ולפני
היה מהמשלם בנרות להשיג חז"ל ספר מספר
קבלה, אולם כדרכו בקדש לא דבר מאומה בזה
עם שם אדם, וע"כ מקובל לא נודע לו בזה :
פנים אחד נקרא למחז', רב גדול אחד
עגולי גלגלי כבוד, פס סג' חדש אשר
הדפס וכס לא הכיר זה את זה, אדמו"ר
זצ"ל כלל לראשונה לבקר את כבוד הגאון
הג"ל במעט לפקוד את שלמו, בגאון הג"ל
הגש' לאדמו"ר את הפרו ובקש ממנו לפיין

מדות הטובות. המה רק כמה שמוע להאדם
בעלמו. אבל כמה שמוע להצירו. החוב להשתמש
בכל פון בהפוכה. כמו לבדוק מן הכבוד היא
מדה יקרה כו'. אכן כמה שמוע להצירו. אמרו
רז"ל אחרי מכווד המכבד את הצריח. הפרישוה
אשר היא מפלה נשגבה לבני עליה. היא רק
בצחינת האדם לעלמו. אבל כמה שמוע לחועלת
והגאת חבירו. החוב פרושה להשתמש היפך
הפרישוה. ללכת בשוקים וברחובות קריה. להפש
למלאות טובת חבירו. ומכ"כ טובת רבים כו'.
ללכת לר"ך האדם לעמול לעשות קנים בגפשו
בכל דבר והפוט כו' ע"ש :

כמה נשימים דבריו הק'. וכמה הוא נאה
דורש. וכן היה נאה מקיים. וע"כ
בדרכי המדות. ההפך כחומר חותם. בין מה
שהיה טוב לעלמו. לבין מה שמוע להצירו.
הוא בעלמו היה מושלל ממדת הכבוד עד קלה
האחרון כג"ל. ובכ"ל היה מוכר מאוד לכבד את
הצריח צניעותו הכבוד הגבוה. בעצמו דרך
חז"ל עיר. היה הולך לבקר את רב העיר
במעטו לחלל לו כבוד. ובכר אומר למעלה כי
לא היה מחפץ ליתן לבית אחד ממכיריו. בגלל
חז"ל טובה וחסד לזולתו כג"ל :

הנה הכסחון היה מדה יקרה וחשובה מאוד.
ובכר אמרו חז"ל בסוטה דף מ"ח. ר"א
בגדול אומר כל מי שיש לו פה בסלו. ואומר
מה אוכל למחר איט אלא מקטני אמנה ע"ש.
אמנם זה בודאי רק מה שמוע להאדם בעלמו.
אכן כמה שמוע להצירו. חלילה להשתמש עזו
במדה זו. כי על חבירו החובה עליו לדאוג
עבורו. מה שיחלל למחר. וגם לימים רבים.
ובן בהמוע לדבר ה' לחורה או ליראה. לר"ך
לעשות כל ההשכלות : ואין להשתמש
במדה הזאת :

אנכי יודע דבר נפלא. משנין אחד אשר
לאדמו"ר זצ"ל ראה ויבט. כי לאחר
שנים רבים מאוד. חוכל ללכת משפט משוקל.
להכב רשין באיזה דבר ה'. והכל חיפך לדאוג
ע"י. וזה עמל ויגע בזה הענין. כל משך
המים הרבות. ואין קן לכל עמלו. והכל בהכרח